

Ám.
zor-
nni.
ogy
asz-
ték.

ában
ispál

iadó-
vagy
Lap
hetsz
lere-
eg a
itt
hogy
elis-
ern-
mnek
effer
szem
dt a
vény
nem
sze-
s in-
aziai
buz-
Több

ére:
nhez
lona
sika
izka
kr.,
kr.,
ifj.

ada-
si.

épület.

KIS KALAP

AZ ÚJ KALAP. (Lásd a 167. lapon.)

XL. kötet, 11. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. márczius 15-én.

A PUSZTA HAZ KINCSE.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

ERRE az idegen hirtelen nagyon komoly lett, sőt izgatottnak látszott.

— Azt mondod, hogy bizonyos? Honnan tudod?

— Oh, az nagyon egyszerű dolog. Láttam, hogy füstöl a kémény. No ha füstöl, akkor valaki bizonyosan tüzel.

— Éles eszü fiu vagy. De ki lakhatik ott, mikor a gazda meghalt, a leánya meg nálatok van?

— Biztosan nem tudom, de azt hiszem, hogy az öreg Zsuzsa . . . tudja, az volt az Évikék öreg cselédje.

— Évike az a kis leány, ugy-e? Hát a vezetéknevét tudod?

— Nem én. Maga Évike sem tudja. Ez már csak furcsa, ugy-e?

— Nagyon furcsa. De hát efféle is megesik néha. Hát az apját ismerted?

— Nem én. Soha nem is láttam. Hanem a mamám az látta, mert ott volt, mikor meghalt; bizonyosan beszélt is vele.

Az idegen megint nagyon mohón kapott e szavakon.

— Beszélt vele? És mit mondott? Mit tudott meg a mamád?

— Ha én azt tudnám! Éppen az a boszuságom, hogy semmit sem akarnak nekem megmondani. Amit mondanak is, azt sem igen hiszem, mert a faluban másképp beszélnek. A mamám azt mondja, hogy az a vén fősvény nem volt vén ember: de a faluban sokan vannak, akik látták, mikor az ablaknál állt; hosszú

ősz szakála van, az pedig csak nagyon öreg embernek szokott lenni.

— Hm! Ezt sokan látták?

— Persze hogy látták. De az még semmi, hogy régebben látták; hanem most is látták, mióta az a vén boszorkány mester meghalt. Hát ez már csak furcsa, ugy-e? Meghalt, eltemették s mégis ott látják. Nekem pedig a mamám azt mondja, hogy ne higyek a falubeli embereknek. No jó, hát nem is hiszek; de most már magam akarom tudni, látni, mi van ott.

— Ez nagyon derék. Magam is azon gondolkozom, hogy oda menjek. Szeretnék ott egy kicsit szétnézni.

Imre gyanakodva sandalított az idegenre.

— És mit keresne ott?

— Az majd megvállik. Az olyan titokzatos helyen az ember könnyen talál valamit.

— Igen, de amit ott talál, az az Évikée.

— Az is majd megvállik. Előbb csak meg köll találni.

Ez már megint furcsa beszéd. Megtalálni? Mit kell megtalálni? Ez az idegen aligha jóban töri a fejét. Talán halotta hírét, hogy abban az elátkozott házban kincs van valahol elásva, azt akarja megkaparítani. Most már hirtelen eszébe jutott Imrének, hogy az anyja mily állhatatosan ismételte az idegen előtt, hogy nem adhat neki semmi fölvilágosítást. Bizonyosan gyanakodott. Ez az idegen valami ellensége Évikének. Jó lesz vigyázni.

Az idegen pedig zsebébe nyult s egy szép fényes huszast nyujtott Imrének.

— E
csemegé

Imre

— E

— D

egyben

— E

hasznát

— E

öcsém.

— I

lamit,

hasznát

megrak

van, az

bad el

— I

ki az a

masint

Az

meglele

Nem

tetszet

mát én

tett vo

akar

mit? C

kincs,

Hiába

kérdez

ez val

akarja

nek, m

mama

beszél

rá ok

—

felelte

milyen

— Fogd, fiam, végy magadnak valami csemegét.

Imre nem vette el s büszkén felelé:

— Köszönöm, nem szolgáltam rá.

— De igen. Amit mondtál, annak egyben-másban hasznát vehetem.

— Én nem mondtam semmit, aminek hasznát veheti.

— Te azt nem tudod, kedves kis öcsém.

— De tudom, és ha mondtam is valamit, hát csuf gonoszság volna, ha fölhasználná, hogy a szegény kis Évikét megrabolja. Ami abban a házban kincs van, az az Évikéé, azt másnak nem szabad elvinnie.

— Igazad lehet. Csak az a kérdés, ki az a más. No, Isten veled. Még alkalmasint találkozunk és jó barátok leszünk.

Az idegen odább ment, Imre pedig meglehetősen bámész képpel nézett utána. Nem tetszett neki a dolog. És nem tetszett maga magának sem. Olyan formát érzett, mintha valami hibát követett volna el. Ez az idegen kutatgatni akar ott az Évike apja házában. De mit? Okvetlenül van ott valami drága kincs, amiről ez az idegen tud valamit. Hiába bizony nem is ólálkodnék itt, nem kérdezősködött volna oly nagyon. Hátha ez valami ellensége Évikének és kárát akarja? Most már eszébe jutott Imrének, mily állhatatosan tagadott meg a mama minden felvilágosítást, mikor vele beszélt ez az idegen ur. Bizonyosan volt rá oka.

— És én oktondi... én mindeare feleltem, amit csak kérdezett. Ki tudja, milyen bajt okoztam ezzel!

Nagyon csöndesen, szótlanul ült ez este a vacsoránál és kivételesen most ő sietett lefeküdni. Nagyon meg köllött gondolni, mit tegyen. Megtehetette volna, hogy beszél az öregek közül valakivel arról, milyen találkozása volt. De akkor azt is el kellett volna mondania, hogy a minap hallgatózott, leskelődött, ezt pedig röstelte. Aztán már annyiszor kezdett hiába beszélgetést, hogy többé nem is volt kedve hozzá; biztosan tudta előre, hogy hiába szól, nem mondanak neki semmit. Nincs egyéb hátra, mint hogy maga tegyen valamit. Még pedig azt köll tennie, hogy végre elmegy oda az elátkozott házba és alaposan körül néz, hol van hát ott az a kincs, melyet Évike számára meg köll menteni. El is tökéltte, hogy másnap korán hajnalban utra kel. És magával viszi Palikát is, mert hát ketten csak jobban boldogulnak. Palikának nem sok hasznát lehet ugyan venni, de csakjó arra, hogy őrt álljon, vigyázzon. És ha egy kicsit fél is, nem baj. Nem fog merni nagyon félni, ha vele van.

Imre tehát még este elmondott Palikának annyit, amennyit épen okvetlenül el köllött mondani, hogy valamit megértsen a dologból. Palika, az igazat megvallva, nem nagyon kapott ezen a kiránduláson. Először is nagyon korán, még hajnal hasadása előtt fog fölkelni, pedig ő bizony szeretett reggelig aludni; azután meg ugy vélte, hogy az efféle veszedelmes vállalkozás az öregek dolga, mit avatkozzék ő bele? De hát Imre akarta és így természetesen Palika azt mondta, hogy ő is megy, még ha egész

sereg tüzes fejű sárkány őrzi is azt az elátkozott házat! Titokban mindazáltal abban reménykedett, hogy majd szépen elalusszák a reggelt s akkor itthon maradnak.

De ebben hiába reménykedett. Még nem is pirkadott a hajnal, már Imre talpon volt és fölrázta Palikát is az álmából. Nesztelenül öltöztek föl; kiosontak a házból s a hajnali szürkület már messze kint találta őket a sikon. Csak éppen hogy virradt, mikor eljutottak a puszta házhoz.

Mélységes csönd uralkodott a ház körül. Imre nagy öröme. Ő már készen volt a terével. Az egyik fának az ága egészen oda hajolt az egyik ablakhoz; be lehetett lépni, csak az ablakot kellett kinyitni. Ez pedig nem volt nehéz dolog.

— Palika, te egyelőre maradj itt lent és vigyázz, nem látsz-e valami gyanusát. Ha látsz, rögtön szólj nekem. Ha pedig én szerencsésen bejutok a házba, akkor utánam kapaszkodol. Reménylem, könnyen bejutunk.

Ebben nem is csalódott. A fa vastag ágán egészen kényelmesen eljutott az ablakhoz. Ez be volt ugyan zárva, de nem volt nehéz kinyitni. Csak az egyik tábla üveget kellett bezuzni és aztán benyulni, belülről félre csavarni a zárt. Mikor az üveg csörömpölve hullt le, Imre pár pillanatig elfojtott lélekzettel leste, nem jön-e valahonnan elő valaki. Nem jött senki. Megint csak oly csönd lett, mint volt előbb.

Kinyitotta az ablakot és beugrott a szobába. Aztán lekiáltott: — Palika, most már jöhetsz utánam.

Természetes, hogy Palika ment is. Nem találta ugyan a legkellemebb utnak, hogy ilyen módon jusson be idegen házba, melyről azt sem tudja, hogy hát mi is vár ott

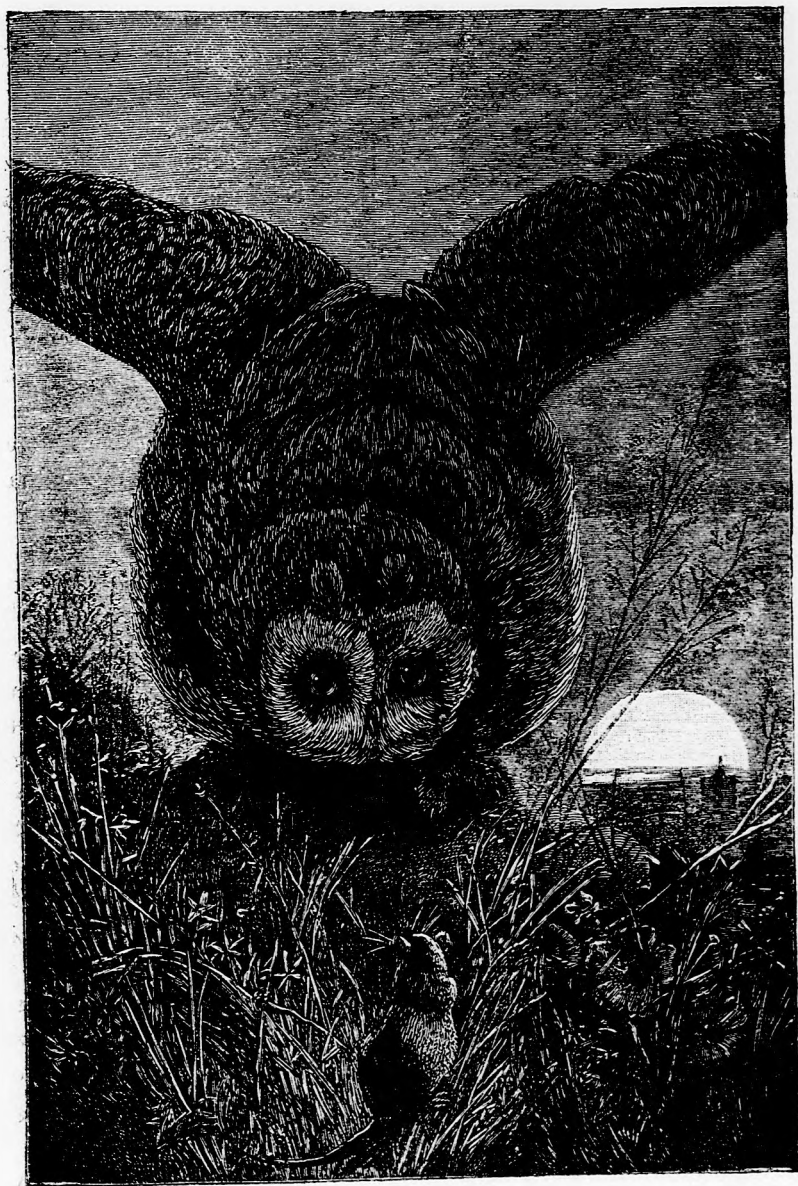
bent az ilyen betörő látogatókra; de ha Imre ott van, már csak utána köll menni.

Fölkapaszkodott a fára, aztán végig a vastag ágon. Szerencsésen eljutott az ablakhoz, s beugrott a szobába. Nem tör-

(Folytatása a 166. lapon.)

SEPRÉS. (Lásd a 171. lapon.)

VESZEDELMES TALÁLKOZÁS. (Lásd a 171. lapon.)

(Folytatás a 164. laphoz.)

tént semmi veszedelem, ott voltak végre bent — az elátkozott házban.

Hogy az igazat megvalljam, az első pillanatban egyikök sem látszott valami nagyon örvendeni annak, hogy szerencsésen eljutottak ide. Csakhogy más-más okból. Palika eddig csak arra gondolt, hogy megtegye, amit Imre mondott; de most már, hogy bent volt, más is jutott eszébe.

— Imre te... de hát... szabad nekünk ide így bejönnünk? Ez... ez egészen olyan forma, mint mikor rablók törnek be valahová.

— Ugyan ne fecsegj! Már ki nézhetne minket rablónak? Legföljebb ha tollkés van a zsebünkben... aztán ösmer is mindenki a faluban. Más itt a baj!

A baj, melyet Imre látott, az vált, hogy — semmit sem látott. Egészen üres, puszta szobába jutottak; melyben még csak egy rozszant szék sem állt. Szemközt az ablakkal ajtó volt, de ha az be van csukva, akkor aztán ugyan édes keveset fődözhetnek föl. Azt pedig Imre valószínűnek gondolta, hogy az ajtó be van csukva. És nem is csalódott. Amint nyitogatta, a zár nem engedett. Be volt az jól csukva.

— Ejnye no, ez már boszantó! Most mit tegyünk?

— Hát menjünk haza, tanácsolta Palika.

De Imre nem akart ilyen könnyen tágitani. Az igaz, hogy hamarjában nem tudta, mit tehetne itt valami okosat. Csak nézegette a puszta falakat, járt körül az üres szobában és boszankodott. Egyszerre azonban örvendve kiáltott fel:

— Ni, itt még egy ajtó van... alig lehet észre venni...

Csakugyan ajtó volt ott, egészen simán a falban és olyanra festve, mint a fal. Még a vékony kilíncs is olyan színű volt. Imre kissé dobogó szívvvel nyult a kilíncshez és nagy öröme az ajtó kinyílt. De az öröm aztán nem is tartott tovább. Mert amint oda beléptek, hát — ott sem láttak semmit. Egy kis benyitó volt, sötét, szűk és szintén minden butor nélkül való. Még ablaka sem volt.

— Oh, ez nagyon kellemetlen hely, szólt Palika.

— Éppen ez lehet nagyon fontos. Ez valami titkos kamara... hátha itt találunk valamit? Tapogassuk jól körül a falakat.

A nyitott ajtón beáramlott egy kis villágosság, éppen csak annyi, hogy ha kezökbe akad valami, hát megláthaták volna. Nagy igyekezettel tapogatták végig a falat, de bizony nem értek egyebet puszta falnál. Már körül belül belefáradtak, mikor a nagyobbik szobából valami nesz hallatszott. Imre az ajtóhoz sietett, — s majd holtra ijedt. Az imént csukva volt ajtó nyitva állt s egy hosszú, ősz szakálu öreg ember lépett be.

— A kisértet... a vén boszorkánymester! gondolta Imre borzongva.

Lábujj-hegyen gyorsan huzódott hátra és Palikát is magával huzta a legsötétebb zugba.

— Maradj csöndesen... ne mozdulj! sugta neki.

Semmi nesz sem hallatszott egy ideig a nagy szobából. Egyszerre azonban a

kis benyitó ajtaja becsapódott és mintha kulcs fordult volna meg a zárjában. Aztán megint mély csönd következett.

A két testvér jó ideig elfojtott lélekzettel állt ott, várva, mi fog történni. De nem történt semmi. Hát egy gonosz boszorkány-mester csinálhatott volna ugyan nagyobb veszedelmet is. De mikor ez az állapot már jó ideig tartott, Imre és Palika olyan formát gondoltak, hogy gonosz csinynek az is elég gonosz, hogy annyi ideig itt kellett kuczorogniok a sötétben. Azaz: Palika voltaképp csak azt tudta, hogy sötétben van, de azt nem, miért. A fehér szakálu öreg-ről sem tudott semmit, s ezért, mikor már megelégette a sötétben való álldogálást, megszólalt:

— Menjünk már ki innen!

— Csak lassan . . . halkan beszélj . . . vigyáznunk kell . . . hátha itt leskelődik.

— Kicsoda?

— Majd megtudod. Most csak tapogassuk ki óvatosan, hol az ajtó?

Az ajtót hamar megtalálták, de aztán még hamarabb megtudták az ijesztő valóságot: az ajtó be volt csukva! . . . Fogva voltak a sötét kamrában! Ez már aztán kegyetlen gonoszság volt attól a vén boszorkány-mestertől.

Imrének hideg veríték lepte el a homlokát. Hiába akarta magát nagy vitézségre buzdítani, sehogy sem sikerült. Mert hát mit tehesen itt? Az ajtót nem bírja kifeszíteni. Zörgette, döngötte, de hiába. A nagy szobában kongva szólt a vissza verődő hang, de aztán elhalt és ismét mély csönd lett. Nem hallatszott onnan de semmi.

Az ilyen állapot nagyon érdekes lehet a mesében, de nagyon kellemetlen a valóságban. Imre pedig mindjárt látta, hogy ez talán még több is, mint kellemetlen. Jól meggondolva, kissé veszedelmes is. Sőt talán nagyon veszedelmes. Mert ha itt becsukva maradnak, mi lesz belőlük? Kiabálhat torka szakadtából — nem hallja senki. Ha az a gonosz szörnyeteg, aki becsukta őket, úgy akarja, akkor itt vesznek, éhen halnak nyomorultan. Édes anyjok még csak sejteni sem fogja, hová lettek, milyen szörnyű sors érte őket.

(Folytatása következik.)

AZ ÚJ KALAP.

(Képpel a czimlapon.)

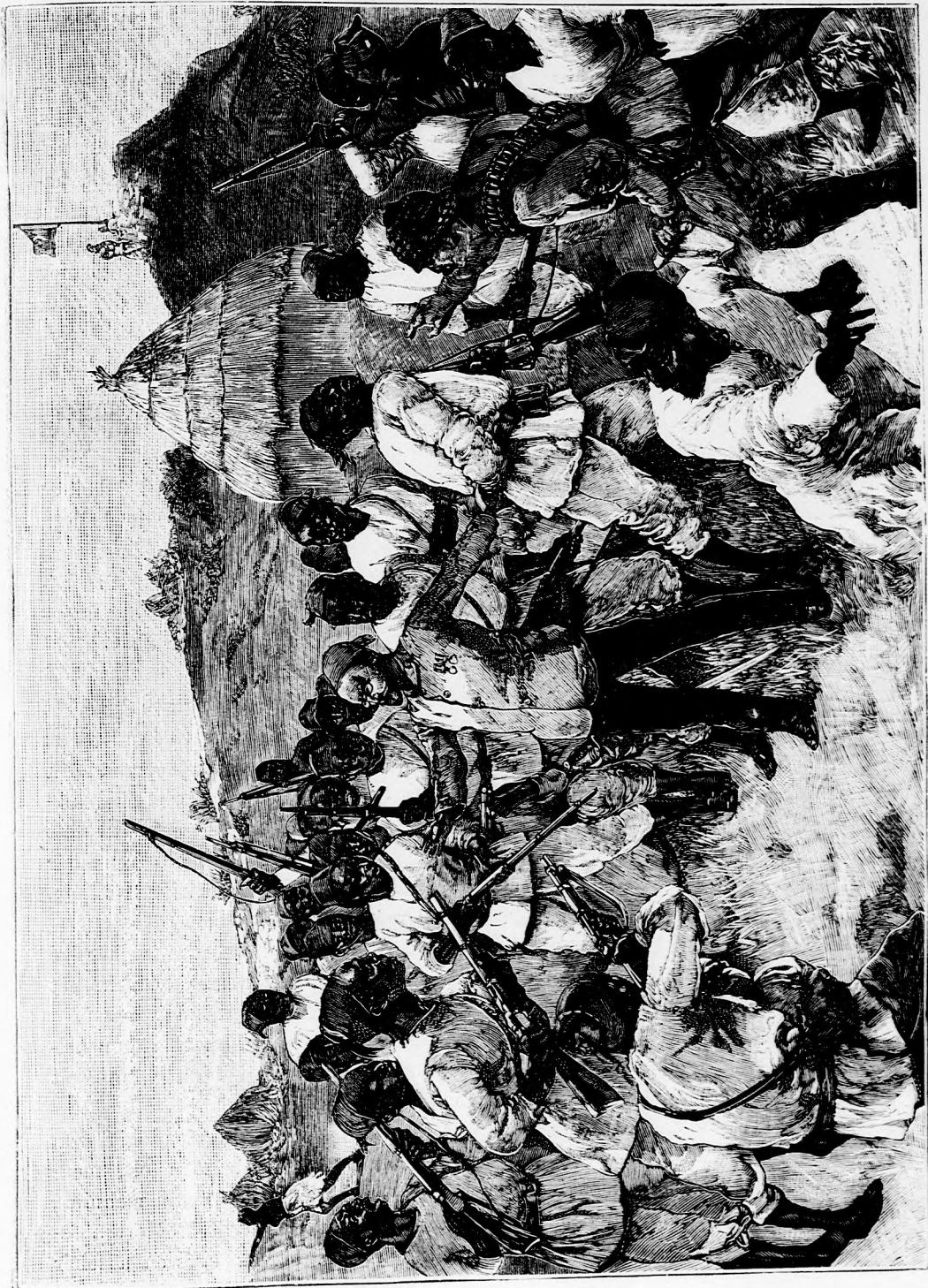
TAVASZ van újra, süt a nap. —
 Fel a fejembe új kalap!
 Gyerünk sétálni egy nagyot,
 Már enyhe lég leng, nem fagyott.
 Langy szellő fújja tolladat,
 Mutasd meg büszkén most magad.
 Te drága és díszes darab:
 Fő-ekességem, új kalap!
 Ki sok szépségedet meglátja,
 Bizonytal száját is eltátja:
 És majd a lányok s gyerekek
 Mind azt susogják: »ez remek!
 S ki az, ki fel ilyet tehet?
 Ez aztán finom hölgy lehet!
 Mily kényes nagy uri kis dáma —
 Talán biz' a király leánya!»

A kis Mariska így beszél —
 De im, mamája szóra kél:
 »Maris! — nem a kalap a fő,
 Hanem, a melyet fed: a fő.«

TRÁLYÁLKZOÁS AFRIKA KÖZPÉJÉN. (Lásd a 176.)

LE A FEGYVERT! (Lásd a 171. lapon.)

BÁTORSÁG PRÓBÁJA.

(Képpel a 168—169. lapokon)

MINAP beszéltem nektek arról az elszánt, kitartó utazóról, Stanleyről, aki Afrikának addig ismeretlen vadon tájain ezer veszedelem és fáradság közt hatolt keresztül, hirt hozva olyan tájakról, melyeket előtte soha európai ember nem látott és olyan népekről, melyekről eddig semmit sem tudtunk. De legutolsó nagy utjának, mint mondtam, más célja is volt: az, hogy kiszabadítson egy másik európai embert, ki ellenségektől körülvéve, ott rekedt a vad Afrika közepében. Erről a jeles férfiről, ki akkor az egyiptomi alkirály szolgálatában állt és Emin basa nevet kapott, szintén sok érdekes és nevezetes dolgot lehet följegyezni, és egyszer talán majd hosszabban is beszélek majd róla. Most csak, mert szoltam Stanleyről, röviden bemutatom Emin basát is, mint az igazi bátorság mintaképét.

Afrikának az a darab földje, ahol Emin basa volt, régebben az egyiptomi alkirály országához tartozott. Messzire benyúlt a szilaj, vad néptörzsek országai közé és Emin basát küldték oda kormányzónak. Bölcsen, erélyesen kormányozott is, mignem bekövetkezett a nagy baj. Hatalmas ellenséges sereg elfoglalta az országnak azt a részét, amelyen az ut Egyiptom többi részeihez vagy a tengerhez vezetett. Emin basa a maga csekély hadával el volt zárva a világtól, messze bent Afrika közepén. De ő még sem csüggedett. Az ellenség megkinálta mindenfélével, ha átpártol és meghódol; de Emin basa kereken vissza utasított

minden csábítást és okossággal, ügyességgel hűségben tartotta kicsi seregét is. Ez nem volt könnyű feladat, mert katonái nem európai emberek voltak, hanem arabok és afrikai benszülöttek, az ellenség törzsrokonai, akik voltaképen bizony nem szeretik a fehér embert, még ha szolgálnak is neki. Emin pedig csak ha szolgáltnak is neki. Emin pedig csak másodmagával volt köztök ilyen; mert egy olasz utazó, Casati tévedt oda hozzá s ott is maradt. Könnyű lett volna az afrikai vitézeknek lemészárolni a két fehér embert. De nem merték. Mert Emin ahol kellett jósággal, ahol kellett biztató szóval, de ahol aztán kellett, nagy bátorsággal is engedelmességre kényszerítette őket, s az ő parancsára hősiiesen harcoltak, türtek nyomort, szenvedést s nem pártoltak át az őket körül özlő ellenséghez.

És hosszú éveken át nem csüggedett Emin basa ott a világtól elzárt vadonban. Hir sem igen jött róla, ő sem tudott semmit a világról, mignem végre egy napon Afrika másik szelétől oda érkezett Stanley, s megtörtént a két bátor fehér ember közt a találkozás Afrika közepén. (Lásd a képet a 168. lapon.)

Ekkor azonban még nem volt vége minden bajnak és veszedelemnek, sőt ezután került Emin basa egy napon a legnagyobb veszedelembe. S ekkor kellett megmutatnia igazi nagy bátorságát és hidegvérét.

Mikor katonái, kikkel esztendőig azon a kis darab földön elzártan élt, megtudták, hogy el köll onnan menniök, hirtelen gyanakodni kezdtek. Mert a feketék soha sem biznak egészen a fehér

emberben. Hallották ugyan, hogy Stanley olyan uton, melyet ő ismer, elvezeti a tengerhez, aztán haza jutnak; de nem bíztak benne. Hátha a két fehér ember ármányt sző az ő rovásukra? Ott Afrikában még javában folyik a rabszolga-kereskedés. Hátha Stanley és Emin csak azért vezetik el őket, hogy eladják majd valahol rabszolgáknak? Ilyet és hasonlót gondoltak és egy napon, mikor Stanley a maga csapatával távol járt, Emin katonái föllázadtak, letettek az engedelmességről.

Megtudta ezt Emin basa. Az ő helyén más talán megrettent volna. De ő oda ment a lázadók közé és szigoruan számon kérte viseletöket. Zajongva, fenyegetőzve fogták körül s egy-két hiven maradt szolgálja ijedten elfutott, mert a lázadók rá emelték puskáikat eddigi vezérökre, oda léptek hozzá, hogy megragadják. Ám e helyett a legvakmerőbbet Emin ragadta meg, azokra pedig, akik puskát tartottak feléje, ráparancsolt, hogy tegyék le a fegyvert! (Lásd a képet a 169. lapon.) És amint bátran, nyugodtan szemök közé nézett, nem birták állani tekintetét. Nem merte egyik sem elsütni fegyverét, csak zugolódtak még egy ideig, de meghunyászkodtak és a vége az lett, hogy megint pontosan engedelmeskedtek.

Mint sokszor, itt is bebizonyult, hogy nagy veszélyben az igazi nagy lelki bátorság győzelmet arat még olyankor is, mikor ez lehetetlennek látszik. Emin basa eljutott embereivel és Stanleyvel a tengerpartra s onnan kiki elhajózhatott ahova akart. Ám ha abban a veszedel-

mes pillanatban Emin basa gyöngé lett volna, akkor a lázadók őt bizonyosan megölik, ők maguk pedig elő nem mertek volna jönni, nehogy büntetés érje őket, azaz: ellenség rabjaivá lettek volna. Emin basa bátor viselete javukra vált mindnyájoknak.

SEPRÉS.

(Képpel a 164. lapon.)

*SEPERNI. seperni serényen a sárban.
Elhez mi értünk mind a hárman.
Samuka, Sanyika. Sáríka szépen
Sepri a szennyet az utca-középen.
Sanyi a buzgó, abba se hagyja,
Mig lesöpörve nincsen a nagya.
Unod a dolgot Sáríka, látod,
S hónap alá kapod im a lapátot,
És neked is Samukám ez a tréfa.
Ugy veszem észre, hogy untig elég ma.
Sanyika duzzog: »Ó, ez a kettő!
Sose lesz ebből jó utcaseprő.«*

VESEDELMES TALÁLKOZÁS.

(Képpel a 165. lapon.)

— JAJ de nagyot aludtam! Szinte sok is volt a jóbul. Egészen lesoványodtam bele, czinczogá a mezei egerke.

Nem is csoda, ha megelégette a hosszú alvást, mert az csak ugyan meglehetősen hosszú volt. Még őszkor bujt el földalatti üregébe, mikor vékony bundáskája már nem óvhatta meg a hidegtől. Ott lent mélyen a föld alatt jó meleg volt, ámbár sötét és unalmas. Mit tehetett volna egyebet, mint hogy össze kuporodott és mélységesen elaludt.

Aludt jó két hónapig. Ekkor fölébredt és kidugta az orrocskája hegyét az üreg nyílásán, de vissza is húzta nagy hirtelen.

— Oh, még hó van... nem lehet ki-menni. No hát szundítsunk még egyet!

Még egy jókorát aludt s arra ébredt föl, hogy nagyon is melege kezd lenni.

— Most már bizonyosan itt a tavasz. Ideje kinézni. Nagyon jó étvágyam kezd lenni.

Kint csakugyan tavasz volt már. Az egérke megvárta, míg beesteledik, mert akkor legkevésbé veszedelmes a séta. Akkor aztán elő is bujt és vigan kalandozott a mezőn. Nem sejtette, hogy éppen akkor indult utra legveszedelmesebb ellensége is.

Amott a düledező romok közt az öreg bagoly szintén nagyot ásított és boszusan dörmögé:

— No, már elég volt a bőjtüből. Ideje, hogy kitavasodjék és megint jobb vacsorához jussak. Ezen a hosszú télen alig jutott valami harapni való. Minden elrejtőzik, az a tömérdek hó mintha óriási lepedővel takarná le a földet. De most már elolvadt, most már találok zsákmányt, nem kell alvással töltenem a lakoma idejét is.

Kiröppent odujából és fürkészgetve tekintgetett szét. Más persze nem sokat látott volna az éji homályban. De a bagoly ilyenkor lát legjobban, ami elég baj annak a sok apróbb állatnak, melyet zsákmányul szeret ejteni. Ugyancsak vigyázniok kell minden neszre, hogy idején elrejtőzzenek.

Könnyen vigyáz, akinek más gondja nincs. De a mi egérkénk nagyon éhes volt. Keresett, kutatott és megfélekedezett a szükséges óvatosságról. Egyszerre csak nagy suhogással lecsap eléje az éhes bogoly. Ugy megrettent szegény egérke, hogy az első pillanatban mozdulni sem tudott. Már azt hitte, inkább holt mint eleven.

— Jaj, kedves bagoly bácsi, ne bántson! Csak éppen most bujtam elő téli szállásomról, nagyon sovány vagyok, úgy sem volnék jó falat.

— Kóstolónak így is jó lesz, barátocskám. Éhes vagyok, nem válogathatok. Tudod jól, ti egerek arra valók vagytok, hogy mi baglyok megegyünk.

— Hallottam a hírét, de azt is tudom, hogy csak akkor esztek meg, ha megfoghattok. Te pedig még nem fogtál meg.

— Ejnye vakmerő csöppsége! No, most már bekaplak.

Rárontott, de bizony nem kapta be. Az ármányos egérke észre vette, hogy egészen közel mély lyuk van a földben, bizonyosan valami egér-atyafi lakása. Villámgyorsan oda szökött és eltűnt.

— Hm, elszalasztottam a vacsorámat. Máskor szemesebbnek köll lennem, dörmögte a bagoly és odább röppent.

— Én kerestem vacsorát és majd magam lettem másnak a vacsorája, czincozta az egérke. Máskor jobban vigyázok s az éhség sem fogja velem elfelejtetni, hogy ellenségeim vannak.

A NAGYMAMA NEVENAPJA.

— Beszélyke négy képpel. —

ERIKE! Ugyan jójj már! Nem várunk tovább.

— Hát ne várjatok. Én most nem érek rá. Utána köll néz-nem, rendben van-e minden holmim ma estére.

— Mindjárt tudtam! Már megint csak a czipfrálokodáson jár az eszed.

— Éppenséggel nem czipfrálokodáson. De majd szépet hallanék a nagymamától, ha estére nem volna rajtam minden rendben. Mamácska pedig nem ér most

rá, hogy velem és a holmimmal bajlódjék.

— Jól van no! De csináld szaporán, mert sokáig nem várunk rád.

— Mondtam már, hogy ne is várjatok. Ha elkészülök sem mehetek veletek, mert még egyszer-kétszer végig kell próbálnom a zongora-darabomat.

— Hiszen azt tudod jól.

— Tudom, tudom, de mennél többet gyakorlom, annál jobban fogom tudni. Nem szeretnék annyi vendég előtt bele sülni. Ti is jobban tennétek, ha most nem köszálnátok el, hanem azt a páros jelenetet próbálnátok újra, hogy sikerüljön. Tegnap Elek bizony jóformán semmit sem tudott a szerepéből.

— Elég az nekem, amennyit tudok, szólt Elek hetyke vállvonogatással. Béla is éppen annyit tud.

— No, akkor hát ketten együtt is nagyon keveset tudtok és csufot fogtok vallani a kis Emilke és Danika, meg Dinike előtt. Tegnap ott voltam, láttam és hallottam, mily szorgalmasan készülnek.

— Az nekik való. Az olyan kis tacsók elhiszik magukról, hogy csakugyan tudnak valamit, szólt Béla megvetőleg. De én bizony nem engedem magamat bele ugrasztani.

— Hogyan, nem engeded? Szeretném tudni, mit fogtok csinálni?

— Hát semmit.

— Ugyan ne is beszélj vele, szólt Elek. Menjünk.

El is mentek. Terike nem gondolt többé velök, mert csakugyan nagyon fontos volt a dolga. Sorra kellett vizs-

gálnia az ünneplő öltözeke minden darabját, rendben van-e. Itt egy kis sza-

lag hiányzott, ott egy gomb, azt mind meg köllött igazítani, hogy estére ne legyen baj vele. Ez most fontosabb, mint hogy Elekkel és Bélával pörölgjön. Azok ugysem igen hallgatnak reá, csak nevetnek az ő böleselkedésén.

Ebben nagyon igaza volt. Elek és Béla éppen most is, amint odább mentek, nagyot nevettek testvérkéjük komoly buzgólkodásán.

— Még öröme telik benne! Mintha nem kinlódnék eleget azzal az unalmas zongorával.

— Az már igaz! No de én ugyan nem kinozom magamat azzal a hosszú jelenettel. Elég nekem az is, amit az iskolában tanulnom kell.

— De még mennyire elég! Gyönyörű mulatság volna, mondhatom, hogy még csupa játékból is ilyen hosszú fecsegést tanuljunk meg könyv nélkül.

— Haszontalan komédia az egész. A nagymamának, tudom, semmi gyönyörűsége sem telik benne, hogy mi annyira elgyötrődjünk miatta. Majd én azt meg is mondom neki.

— Én is megmondom. És tudom, igazat fog nekünk adni. De hát annak a Jóska bácsinak mindig ilyen figura gondolatai vannak! Ő eszelte ki, hogy a nagymama nevenapján ilyen hangversenyt rendezzünk.

— Persze, mert produkálni akarja az ő híres Emilkéjét, aki ugy czinczog a hegedűn, mintha valami rozsdás kést köszörülnének. No, tudom, befogja a nagymama mind a két fülét.

— Hát még mikor az a két kis tacsó, Danika és Dinike rágyújt a nótára! Minap hallottam, mikor gyakorolták a nótájokat. Az volt ám csak a kornyikálás! Majd megpukadtam nevetemben.

— Képzelem. Tegnap én is ott jártam nálok. Éppen kiálltak a szoba közepére és kottát fogtak a kezökbe, pedig hát tudod, hogy még a közönséges ábéczét sem

igen ismerik. No, azt persze csak úgy parádéból tartják. Jóska bácsi maga is nevetett rajta és úgy vélte, hogy ez nagyon mulatságos tréfa.

— Már annál bizonyosan nem mulatságosabb, mint amikor Emilke előveszi a hegedűjét és ráhuzza. Már ő rá azt mondja a bácsi, hogy ismeri a hangjegyeket. De biz én nem hiszem.

— Magam sem. Hiszen még mi sem ismerjük, pedig mi már csak nem vagyunk olyan kis tacsók.

— Én ugyan nem is fogom ismerni, hiába kinez az az unalmas zongora-mester. Elég nekem, amit a könyvekből kell tanulnom.

— Nagyon elég. De most már azután egyeben gondolkozunk. Mikor együtt lesz az egész társaság és minket fognak hívni, hogy mondjuk el a mondókánkat, mit csináljunk? Mert én egy szót sem tudok belőle.

— Én sem. De azon nem busulok. Engem ugyan hiába fognak hívni — én nem leszek ott. Nem is kerülök elő, csak mikor már a vacsorához ülnek, akkor pedig már senki sem fog többé a produkeziókra gondolni.

— Ez nagyon okos gondolat. El fogunk tenni. De mégis kell majd valami kifogást találnunk, hogy hol maradtunk el. El is kell bujnunk, mert keresni fognak.

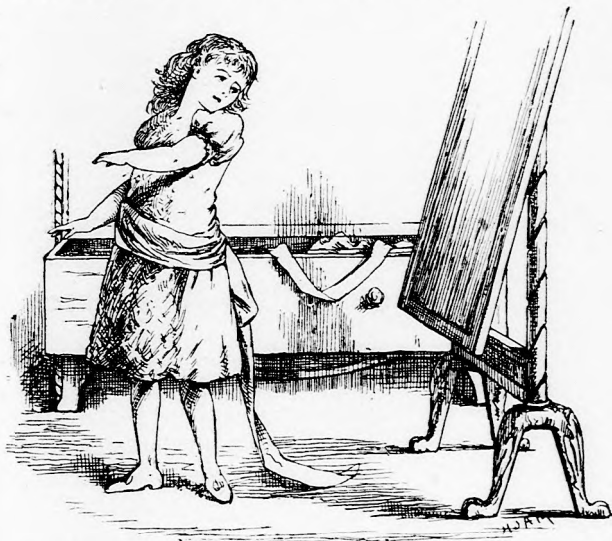
— Az a legkönynyebb! Fölmegyünk a padlásra, ott senki sem fog keresni. Aztán mikor elő kerülünk, azt mondjuk, hogy kísétáltunk az erdő felé, a bika megkergetett, befutottunk

az erdőbe és eltévedtünk, nem tudunk kitalálni.

— Ez nagyon jó lesz.

Ebben a kitűnő tervben végkép megállapodtak és így megszabadultak minden további fejtöréstől. Csak nevettek titokban, a többi gyerek hogy fárad, készülődik, míg ők egy kis fortéllyal lerázzák magukról azt a kellemetlen fáradságot.

Már estére fordult az idő, mikor bepillantottak a Terike szobájába. A kis leány éppen a tükör előtt állt és egy kicsit tetszelegve nézegette magát, hogy

milyen csinosan öltözött fel. Ő is meglátta a fiúkat.

— Ti is készüljétek már! A nagymama megérkezett, mindjárt jönnek a többiek és kezdjük a hangversenyt, előadást.

— Igen, mindjárt hozzá készülünk.

Ezzel kifordultak és nevetve tartottak föl a rejtkehelyre, a padlásra. Ott

még jó mulatságuk is volt, kerestek a gerendák közt verébfészket, másztak, kapaszkodtak kedvökre. Mikor megelégtettek, leheveredtek és nevetgéltek.

— Most már kinlódnak Ferikéék! Képzelem, hogy szepegnek... bizonyosan bele is sülnek és van nagy nevetés. Rajtunk ugyan nem fognak nevetni.

— De nem ám! Inkább mi nevetünk.

Még egy kicsit vártak, ámbár ez már nem volt kellemes ott a sötét padlásán. Végre már jó későre járt az idő s úgy hitték, most már vacsorához ülnek odalent. Ideje lemenni. Meg is indultak.

De csak az ajtóig jutottak. Amint ki akarták nyitni, nem lehetett. Ijedten bámultak egymásra.

— Mi ez? Ki csukta ránk az ajtót?

Elfelejtettek minden tervet, fortélyt és rázni, döngögetni kezdték az ajtót. Sokáig hiába tették, de végre megszólalt kívülről Terike:

— Azt izeni apácska, hogy nem találja a kulcsot. Látta és hallotta, mire készültök és azt határozta, hogy ha sajnáltátok azt a kis fáradsá-

got a jó nagy mama kedviért, hát csak mulassatok egészen a magatok tetszése szerint. Mi most vacsorálunk, aztán pucsolunk, azután lefekszünk és bizony reggel sokáig fogunk aludni. Hát ti mulassatok. Jó éjszakát!

Köszönöm szépen az ilyen jó éjszakát! Ennél keservesebbet Elek és Béla sem azelőtt, sem azután nem éltek. Jó

darabig sirtak, aztán egymással pöröltek, végre a kemény gerendára feküdtek és elaludtak. Másnap jó későn szabadultak ki, és szegyenkezve, pironkodva léptek szüleik elé, könyezve és bünbánólag kérve bocsánatot.

Nem is próbálták meg többször, hogy lustaságból elhanyagolják gyermeki kötelességüket.

BETÜ REJTVÉNY.

L. M. I. K. T.

KOCZKÁS BETÜREJTVÉNY.

— Az összetett mássalhangzók két betű számba mennek. —

k	k	k	k	k	e	e	e	e	e	e
e	e	e	e	e	e	e	e	s	s	
s	s	d	d	d	d	f	f	r		
r	r	r	n	n	z	z	z			
z	c	c	g	g	g	é				
é	é	á	á	á	v					
m	m	a	a	a						
t	t	o	o							
ó	i	y								
l	l									
l										

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy az 1-ső függélyes és víz-szintes sor hazánk egyik legnagyobb fiának nevét adja; 2-ik sor balról jobbra: ilyen ember boldog; 3-ik sor: felső Magyarország egyik megyéje; 4-ik sor: ezt teszi a tyúk; 5-ik sor: edényeket készít; 6-ik sor: minden élő lényt táplál; 7-ik sor: kerti növény; 8-ik sor: vadállatok lakhelye; 9-ik sor: tagadó szócska; 10-ik sor: egy szótag; 11-ik sor: egy mássalhangzó.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Kispál Bálint. Sokszor megírtam már ebben a rovatban, hogy ha valakinek a neve hiányzik a megfejtők rovatában, annak más oka nincs, mint az, hogy a levél nem jutott el hozzám. — **Bergl Mariska.** Az elhasznált levélbélyegekből albumokat állítanak össze, amint ezt a »Kis Lap«-ban már több ízben mondtam el. Lehet, hogy vannak, akik jótékony célra gyűjtik, eladván az össze gyűlt bélyegeket. Én ilyen célra nem gyűjtöm, hanem egy szorgalmas szegény tanulónak adom. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

K. V.-nak rongyos czédulákra irt megfejtéseit nem veszem figyelembe. — **H. B.** gyűrött, szennyes papiroskáját sem veszem figyelembe, annál kevésbé, mivel ott, ahonnan kelt, ugyancsak bővében van a szép tiszta levélpapíros. — **B. P.** kérdésére nem felelhetek, mert kérdezni, kérni illedelmes módon kell: aki pedig letépett rongyos papiros-darabon teszi, annyi ez mintha goromba szóval kérne valakitől szívességet.

F. b.

A „*Jótekonyság*“ rovata hely szűke miatt a jövő számra marad.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . 1 frt 40 kr.
Felévre 2 „ 80 „
Egész évre 5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legczélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.